

Arrest

nr. 137 772 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 22 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 1 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 1 december 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoekster ter kennis gegeven op 21 februari 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. B. DHONDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, komt op 26 december 2006 België binnen zonder enig identiteitsdocument.

1.2. Op 28 december 2006 dient zij een asielaanvraag in. Op 11 februari 2008 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 11.378 van 20 mei 2008 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan

de verzoekster. De Raad van State beslist bij beschikking nr. 2996 van 4 juli 2008 dat het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar is.

1.3. Op 11 juni 2008 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*).

1.4. Op 10 december 2008 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 1 december 2011 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden (i.e. de eerste bestreden beslissing) en wordt aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven (i.e. de tweede bestreden beslissing). Beide bestreden beslissingen worden aan de verzoekster ter kennis gegeven op 21 februari 2012.

1.4.1. De eerste bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10/12/2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

“(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 21/09/2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Wat betreft de medische problematiek van de betrokkene stelt de arts-attaché in het verslag (zie gesloten omslag dd. 16/11/2011) dat er geen reëel risico is voor betrokkene haar leven of haar fysieke integriteit. Er is evenmin sprake van een ernstige vermindering in levenskwaliteit. In het verzoekschrift haalt betrokkene, F.B.J., medische redenen aan en legt zij ter staving medische attesten voor. Sedert 07/09/2009 (ruim 2 jaar geleden) werd door de betrokkene geen aanvullende medische gegevens ter beschikking gesteld. De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 16/11/2011 en concludeerde dat :“uit de beschikbare medische gegevens blijkt m.i. geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

“(…)

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

“(…)”

1.4.2. De tweede bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)”

Reden van de beslissing:

Art. 7, al. 1-2° van de wet van 15 december 1980: verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.
(...)"

1.5. Op 16 december 2009 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 27 januari 2011 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Bij arrest nr. 64.405 van 4 juli 2011 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing. De Raad van State beslist bij beschikking nr. 7338 van 17 augustus 2011 dat het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar is.

1.6. Op 28 september 2011 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2. Over de ontvankelijkheid

Het enig middel in het verzoekschrift blijkt uitsluitend betrekking te hebben op de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt. De verzoekster heeft geen enkele kritiek tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gericht.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 13 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De enige motivering is dat er voor mijn verzoekster in haar land van herkomst voldoende medicatie en zorgen aanwezig zijn om haar bij te staan en haar ziekte te behandelen.

Dat mijn verzoekster psychische aandoening lijdt.

Dat de bestreden beslissing stelt dat er geen verder opvolging meer is van de ziekte van 2009. Dat dit onjuist is. Dat zij de attesten voorlegde dat zij sedert 2009 tot heden verder opgevolgd wordt door de huisarts Dr. V.L.. Dat dit nergens in de beslissing vermeld wordt. Dat nochtans deze overzichten aan de F.O.D. BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken werden ter kennis gebracht. Dat haar mentale toestand nog steeds opvolging vereist.

Dat daarenboven de situatie in Angola geenszins van die aard is om haar verzorging te kunnen geven. Dat de rapporten er niet om liegen :

Angolezen die in afgelegen en landelijke delen van het land hebben geen toegang tot medische zorg en zijn verplicht om lange afstanden naar medische centra reizen. Ondanks bilaterale akkoorden met Cuba die zich hebben toegestaan tot 800 Cubaanse medische professionals om daar te werken, Angola lijdt nog steeds aan chronische tekort aan faciliteiten, personeel, medicijnen en farmaceutische producten. Angola De regering heeft erkend dat het verbeteren van het land de gezondheidszorg zijn een van de grootste uitdagingen en dat investeringen in gezondheid is ook afhankelijk van investeringen in basisinfrastructuur. (bron Globalsurance)

"Angola has tripled its spending on health care since 2006, but for the vast majority of Angolans who can't afford sparkling new private clinics - or better yet, care abroad - a trip to the hospital is still a nightmare," Agence France-Presse reports. "Despite its oil wealth, in 2006 Angola ranked ninth from the bottom in the world on health spending, which accounted for just 2.5 percent of gross domestic product

Since then spending per person has tripled from \$64 to \$204, according to World Health Organization data," according to AFP.

"Yet Angola still has less than one doctor for every 10,000 people, while battling to eradicate preventable diseases like polio," the news service writes, noting that the country's "health care system collapsed during the 27-year civil war that ended in 2002." AFP adds, "Life expectancy remains low at 52, but is seven years longer than in 2005. During that time child mortality has steadily declined, and the number of babies receiving basic immunizations has roughly doubled" (10/3). (bron : <http://www.news-medica.net/news/20111004>)

Mijn verzoekster voldoet dus aan de criteria zoals omschreven in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet"

3.2. In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop als volgt:

"Aangezien verzoekster als enig middel de schending opwerpt van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 en artikel 13 van de Vreemdelingenwet;

Nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek merkt verwerende partij op dat deze kritiek kennelijk geen betrekking heeft op de in casu bestreden beslissing. Immers houdt verzoekster in haar verzoekschrift voor dat 'de enige motivering is dat er voor mijn verzoekster in haar land van herkomst voldoende medicatie en zorgen aanwezig zijn om haar bij te staan en haar ziekte te behandelen'; terwijl in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de arts-adviseur in het verslag heeft gesteld dat "er geen reëel risico is voor betrokkene haar leven of fysieke integriteit. (...) uit de beschikbare medische gegevens blijkt m.i. geen actuele aandoening voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het herkomstland is".

Waar verzoekster aan haar verzoekschrift medische attesten voegt die dateren van na de bestreden beslissing, laat verwerende partij gelden dat deze niet relevant zijn bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing, waarbij enkel rekening kan worden gehouden met deze attesten die verzoekster aan de gemachtigde heeft overgemaakt vooraleer de bestreden beslissing werd genomen op 01.12.2011.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

Terwijl ook de medische attesten van 07.09.2009, 08.12.2008 en 13.01.2007 vanzelfsprekend evenmin afbreuk kunnen doen aan de terechte motivering van de bestreden beslissing dat:

"Wat betreft de medische problematiek van de betrokkene stelt de arts-attaché in het verslag (zie gesloten omslag dd. 16/1 1/2011) dat er geen reëel risico is voor betrokkene haar leven of haar fysieke integriteit. Er is evenmin sprake van een ernstige vermindering in levenskwaliteit. In het verzoekschrift haalt betrokkene, F.B.J., medische redenen aan en legt zij ter staving medische attesten voor. Sedert 07/09/2009 (ruim 2 jaar geleden) werd door de betrokkene geen aanvullende medische gegevens ter beschikking gesteld.

De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 16/11/2011 en concludeerde dat uit de beschikbare medische gegevens blijkt m.i. geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven

of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er m. i. vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland." (vetschrift en onderlijning toegevoegd)

Terwijl de arts-adviseur in het advies gesteld heeft dat "het meest recente getuigschrift dateert van meer dan twee jaar terug. Het is niet duidelijk of betrokkene zich verder heeft laten opvolgen en of zij nu nog behandeling krijgt. In dit opzicht is er dan ook geen actuele ernstige pathologie te weerhouden waarvoor behandeling essentieel is".

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden. In de attesten die dateren van voor 08.09.2009 geenszins wordt (en dit kan vanzelfsprekend ook niet) verklaard dat betrokkene 'sedert 2009 tot heden verder opgevolgd wordt'.

Ook de vage en algemene verwijzing naar een niet nader aangeduid rapport inzake de vermeende situatie in Angola, is ter zake niet dienstig en kaan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die geheel terecht werd genomen en ten genoeye van recht werd gemotiveerd.

De beschouwingen van verzoekster falen in rechte en in feite, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Waar verzoekster tot slot tevens de schending aanvoert van artikel 13 van de Vreemdelingenwet, moet worden vastgesteld dat verzoekster bij de uiteenzetting van haar middel hier niet verder is op ingegaan.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde eveneens om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van macht inhouden.

Het enig middel van verzoekster kan niet worden aangenomen."

3.3.1. Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekster nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 13 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te bekomen. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststelling dat de arts-attaché in het verslag stelt dat er geen reëel risico is voor betrokkene haar leven of haar fysieke integriteit, dat sedert 7 september 2011

door de verzoekster geen aanvullende medische gegevens ter beschikking werden gesteld en dat de arts-attaché concludeerde dat *“uit de beschikbare medische gegevens (...) geen actuele aandoening (blijkt) die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is”*, zodat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland. De verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij aanvoert dat *“de enige motivering is dat er (...) in haar land van herkomst voldoende medicatie en zorgen aanwezig zijn om haar bij te staan en haar ziekte te behandelen”*. Zij maakt bovendien niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In tegenstelling tot wat de verzoekster aanvoert, stelt de bestreden beslissing nergens *“dat er geen verder opvolging meer is van de ziekte van 2009”*. In de eerste bestreden beslissing wordt weliswaar gesteld dat door haar sedert 7 september 2009 geen aanvullende medische gegevens ter beschikking werden gesteld, doch dat is iets geheel anders dan dat er geen opvolging meer zou zijn. Waar de verzoekster voorhoudt dat zij de attesten voorlegde dat zij sedert 2009 tot heden verder wordt opgevolgd door de huisarts Dr. V.L., blijkt niet uit het administratief dossier dat dergelijke attesten aan de verwerende partij werden voorgelegd. Bij haar verzoekschrift voegt zij wel twee attesten waaruit blijkt dat zij door haar huisarts Dr. V.L. wordt opgevolgd, doch deze attesten dateren respectievelijk van 21 februari 2012 en van 29 februari 2012 en dus van na (de betekening van) de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS, 18 juni 2009, nr. 194 395). De bij het verzoekschrift gevoegde attesten van respectievelijk 21 februari 2012 en 29 februari 2012 kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Met de bewering dat de situatie in Angola geenszins van die aard is om haar verzorging te kunnen geven, weerlegt de verzoekster geenszins de vaststelling van de eerste bestreden beslissing dat niet blijkt dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. Met de rapporten die zij meebrengt toont zij niet aan dat zij wel aan een dergelijke ziekte lijdt en dus voldoet aan de criteria zoals omschreven in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat er sprake is van een foutieve feitenvinding, dat de gemachtigde de feiten niet correct heeft beoordeeld of op onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

D. DE BRUYN